

До Червоноармійців-Українців.

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, ЧЕРВОНОАРМІЙЧЕ,

1) що ти — син Українського Народу, поневоленого Москвою.

2) що з народу твого теперішня твоя влада здирає не сім, а двадцять сім шкур: забирає у нього останню

мірку пашні, тягне з хліва останню худобину, відбирає последній кіш мухи, поспідні курку?

3) що на грошики за хліб, запрацьований потом і крівлею українського народу та вивезений владою за

границю, гуляє, аж гуде, ціла армія совітських комисарів, агітаторів, шпигунів, та іншої сволоти, а ти, щоб мати

чоботи, або плуга, мусиш продати трохи не корову, або коня, а за метр паршивенького перкалику платити пудами

хліба?

4) що твоїх братів теперішня влада сотнями тисяч переселює з рідної ім, з діда-прадіда землі, на загибел,

у далекий і холодний Сибір, а на

їхній землі заводить колхози або

совхози?

5) що українського робітника

за те тільки, що зайкнеться він про

свої права:—працювати і жити так,

як живе і працює робітник за

границею,—оця, твоя влада, що зве се-

бе селянсько-робітничою, — рострі-

лює і немилосердно гноить по тюр-

мах та засланнях?

6) чи розумієш ти, що українсь-

кого селянина та робітника, оцих,

ніби господарів селянсько-робітничо-

кої республіки, обернуто владою

твоєю у невільників, ще гірших від

колишніх панських кріпаків?

7) що біля твоїх батька та бра-

тів оця, „селянсько-робітничача“ вла-

да насадовила у кожному селі, у ко-

жному хуторі, на фабриці, на заводі

кожним, свої шпигів: ріжних коми-

сарів, селькорів, комнезамів та ін-

шої голоті, щоб не сковано від неї,

борони Боже, гарця муки, або яйца.

8) чи знаєш, нарешті, що це ж

твоя теперішня влада постаралася

згладити зі світу Божого найбільшо-

Знай, що в Кремлі сидять найлютіші вороги твого народу!!!

то з оборонців українського народу, запеклого ворога теперішніх твоїх опікунів, ПЕТЛЮРУ?

ТАК ОТ-ЖЕ ЗНАЙ:

1) що покликано тебе до червоної армії, щоб ти цю владу пройдисвітів, розбійників та злодіїв своїми

агрудьми боронив, щоб, опіраючись на тебе, червоноармійче, влада ця, твоїми ж руками могла рострілювати та об-

дирати: твого батька, брата, сусіда, весь український народ,

2) що перед цією владою Український Народ в роках 1917, 18, 19 і 20 му боронився як тільки міг; що для

боротьби з московською комуною він створив був свою кількадесятисячну регулярну армію, мав сотні партізансь-

ких повстанських загонів і що в боротьбі цій наклали головами сотні тисяч кращих синів Українського Народу,

3) що Народ Український хотів жити незалежним своїм життям, не мати жадних „опікунів“ і створив був

власну свою самостійну Українську Народну Республіку, яку теперішні твої господарі — комунисти зруйнували,

а Український Народ знову загнудали,

4) що по тюрях Сибіру і Соловок та концентраційних таборах большевицьких в голоді й холоді гниють

сотні тисяч твоїх братів, які за волю й добробут Українського Народу проти комуни боролися,

5) що за границею є Уряд самостійної Української Народної Республіки на чолі з АНДРІЄМ ЛІВИЦЬКИМ,

який покійного ПЕТЛЮРУ заступив, що є ще й військо українське, яке в роках 1917, 18, 19 і 20 му зо всіма воро-

гами Народу Українського боролося і в світі пішло, а комуні не скорилося,

6) що й зараз московська комуністична влада думає про те, як би випхнути тебе на війну чи з Китаєм, чи

з Польщею, чи з Румунією, вивезти тебе з рідної землі, щоб коли там за комуну ти голову свою складатимеш, мо-

гла дощенту ограбувати твоїх беззоронних батьків і братів.

Так знай же, що такій владі служити,—значить своєму Народові зраджувати. Знай, що воля й до-

бробут твій і твого Народу можуть бути забезпечені лише тоді, коли матимеш ти власну самостійну дер-

жаву українську, коли від чужої насильницької влади на Україні не залишиться й сліду.

А ТОМУ:

1. Памятай, що завданням кожного сина Українського Народу, а тим більше вояка, є Народ свій боронити, а тому завжди виступай зі збрією в руках в обороні Народу, коли його кривдитимуть комисари, ДПУ та інша сволота-

2. На жадну війну не йди. Коли ж тебе на неї потягнуть, забирай зброю, йди з нею до дому, нищ московську комуністичну владу. Не випусти з України живцем ні одного ворога українського, відбирає все майно твоє зброя не дай вивезти ворогові ані одного вагона, ані одного фунта хліба. Військо-ж українське з заграниці приайде тобі на допомогу.

3. Коли, в поневоленіх Москвою землях, повстануть люди проти насильників і будуть їх бити та виганяті, щоб самі порядкувати в своїх краях — памятай, що і твій край поневолений. Не воюй з повстанцями і не обороняй свого ворога—совітську владу московську. Памятай, що і грузин, і татарин, і черкес і туркмен—всі твої приятелі та союзники, бо всі вони, як і ти, хотять визволитися з під московського ярма. Приставай до повстанців і помагай їм.

4. Тимчасом змовляйся зі своїми товаришами, біжчими та рідними, щоб, коли московську владу почнуть

на Україні чорти брати, бути готовим її загибелі помагати. Час цей вже недалеко!

5. Все це добре заламайтай і переказуй рідним, товаришам і знайомим, щоб і вони знали.

Український Революційний Комітет.